

GEBROKEN STEMMEN

Leesexemplaar

LOTTE LEENAERTS

**GEBROKEN
STEMMEN**

P E L C K M A N S

© 2023, Lotte Leenaerts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Vormgeving: www.intertext.be
Auteursfoto: © Sven Dirckx

D/2023/0055/67
ISBN 978 94 6401 955 1
NUR 332

pelckmans.be
 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

PROLOOG

Brecht, zaterdag 29 januari, 13.07 uur

Margot haastte zich naar de zilverkleurige Ford Transit die al meer dan tien minuten voor de deur van de broodjeszaak geparkeerd stond. Anthony hield niet van wachten. De koude beet in haar gezicht en ze trok haar sjaal wat strakker rond haar nek. Behoedzaam klauterde ze op de passagierszetel. De sneeuwvlokken die zich aan haar winterjas gehecht hadden, begonnen te smelten en ze voelde hoe enkele druppeltjes ijswater door haar sjaal heen sijpelden en haar deden rillen.

Anthony leek niet te merken dat ze de auto ingestapt was. Of hij deed toch alsof. Margot wist beter dan vragen te stellen, dus bleef ze zo stil mogelijk zitten. Anthony had het stuur stevig beet, hoewel de motor van de bestelwagen niet draaide. Zijn knokkels zagen wit. Hij was kwaad. Margot voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken, maar durfde de mouw van haar jas niet omhoog te schuiven om te kijken hoe laat het was. *Vijf minuten, veel meer dan dat kan ik echt niet te laat zijn.* Net toen ze dacht dat ze haar paniek niet meer onder controle zou kunnen krijgen, schudde Anthony met zijn hoofd en knipperde hij een paar keer met zijn ogen, alsof hij wakker werd uit een trance. Hij stak zijn arm naar haar uit over het middenstuk en gehoorzaam legde ze de goedkope smartphone in zijn uitgestrekte hand. Anthony stak de telefoon zonder haar aan te kijken in zijn jaszak en startte de auto.

Zoersel, zaterdag 29 januari, 16.36 uur

Fuck, fuck, fuck.

Voor de zoveelste keer sinds die middag vloekte Anthony tegen zichzelf. Hij haatte het dat de bitch hem zo van zijn stuk kon brengen. Nog steeds, na al die jaren. Gefrustreerd sloeg hij het bijzettafeltje dat Margot ondersteboven op de zetel had gezet tegen de grond. De poten van het tafeltje kletterden luid tegen de tegelvloer en Margot kwam met een geschokt gezicht de woonkamer in gelopen. Ze had haar werkuniform omgewisseld voor een jogging en een los T-shirt met lange mouwen en hield een natte schotelvod in haar handen. Zodra ze zag dat hij degene was die de val van het tafeltje veroorzaakt had, richtte ze haar blik op de grond en deed ze alsof ze naar de woonkamer was gekomen om af te stoffen. Met militaire precisie stofte ze de televisie af en hoewel Anthony haar zorgvuldigheid op andere momenten apprecieerde, ergerde het hem vandaag mateloos.

Omdat ik van streek ben. Omdat ik dacht dat ik hier veilig was en dat ik haar stomme rotkop nooit meer zou hoeven te zien.

Hij stapte af op Margot tot hij boven haar uittorende en zag hoe ze in elkaar kromp. Een gevoel van voldoening vermengde zich met zijn irritatie. Toch iets waar hij altijd de controle over zou hebben.

‘Bol af’, gromde hij met zijn meest dreigende stem. Niet dat het nodig was, want Margot deed meteen enkele stappen achteruit. Haar blik flitste van links naar rechts, alsof ze de snelste uitweg zocht.

Maar weglopen deed ze niet.

Dat deed ze nooit.

‘Sorry, Anthony’, fluisterde ze, hem nog steeds niet aankijkend.

Hij glimlachte en legde zijn hand tegen haar wang. Margot

zette zich schrap, alsof ze een klap verwachtte, maar hij streek de huid onder haar ogen met zijn duim en liet haar toen los.

‘Begin maar aan het eten, schat.’

Ze haastte zich naar de keuken, zonder haar rug naar hem toe te keren. Waarschijnlijk uit schrik dat ze uiteindelijk toch nog een pantoffel naar haar hoofd geslingerd zou krijgen.

‘Ik laat Igor uit en wanneer ik terug ben, kan er maar beter iets dat te vreten is op tafel staan of Igor slaapt vannacht bij ons.’

Hij liep het bijzettafeltje, dat nog steeds op de grond lag, voorbij en trok de kast in de gang open. Onder een rek met jassen stond een plastic bak met wat hondenspullen. Hij trok zijn jas aan, griste een leiband uit de bak en liep naar buiten, waar de Duitse herder enthousiast begon te kwispelen toen hij zag wat Anthony in zijn handen hield.

‘Kom Igor, we zijn weg.’

1

Brecht, maandag 28 februari, 15.57 uur

‘Hé Pudding, wil je even naar buiten?’ vroeg ze op een zoete toon aan de witte labradoodle die zijn kop op haar knieën had gelegd. De hond begon te kwispelen, maar aangezien Jade achter zijn oren kriebelde en hij daar zichtbaar van genoot, liet hij zijn kop gewoon liggen. Haar donkerblonde krullen vielen naar voren toen ze dieper bukte om Pudding vlak boven zijn staart te aaien. Ze liet hem even los om haar haren achter haar oren te strijken en de hond porde verontwaardigd met zijn neus tegen haar benen tot ze hem opnieuw begon te aaien.

Jade lachte en draaide haar hoofd toen ze de deur van haar kantoor open hoorde gaan. Martijn nam enkele seconden om het tafereel te aanschouwen en grijnsde toen Pudding koppig aan Jades voeten bleef zitten.

‘Wel wel wel, je werkt hier nog geen twee maanden en je hebt mijn hond al volledig ingepalmd.’

Jade kon een glimlach niet onderdrukken en legde haar handen rond de pluizige kop van de labradoodle. ‘Pudding heeft gewoon zo zijn favoriete mensen. Is het niet, Pudding?’

De hond begon opnieuw te kwispelen bij het horen van zijn naam en keek verwachtingsvol van Jade naar Martijn en weer terug. Martijn liep naar het schuifraam naast de zithoek en trok aan de hendel tot Pudding zich door de smalle opening naar buiten kon wringen. Hij liep rechtstreeks naar het

stukje tuin dat afgebakend werd met een lage buxushaag en hief een achterpoot op.

Jade bleef naar buiten kijken, terwijl Martijn zich in het comfortabele zeteltje tegenover haar liet zakken. Het zeteltje waar zonet nog een jonge vrouw in had gezeten. In het vuilbakje naast de zetel lag een papieren zakdoekje, tot een bolletje gepropt door de cliënte, die enkele minuten eerder met rode ogen en uitgelopen make-up vertrokken was.

Martijn wierp kort een blik in het vuilbakje en keek haar meelevend aan. ‘Zware sessie?’

Jade zuchtte. ‘Zijn ze dat niet allemaal?’

Haar collega haalde zijn schouders op en sloot het schuifraam toen Pudding opnieuw naar binnen getrippeld kwam.

‘Ik zeg niet dat het gemakkelijker wordt na verloop van tijd, maar als je progressie begint te zien bij je vaste cliënten, maakt dat het allemaal weer waard.’

Jade liet haar handen weer door de witte krulletjes van Pudding glijden.

‘Dat weet ik, Martijn, en ik ben me er zeker ook bewust van waar ik aan begonnen ben.’ Ze glimlachte flauwtjes. ‘Je bent nog niet van me af. Het is gewoon even wennen.’

Martijn keek haar indringend aan en Jade had het gevoel dat hij wist waar ze mee worstelde. Ze dwong zichzelf om haar collega aan te blijven kijken en Martijn gaf haar een minuscuul knikje, alsof hij wist dat er meer aan de hand was, maar dat het haar keuze was om er al dan niet over te praten.

‘Het is natuurlijk ook een grote carrièreswitch. Je staat nu voor het eerst aan de andere kant van het verhaal. Slachtoffers in de plaats van daders. Het zou voor iedereen een grote aanpassing zijn.’

Maar voor jou is het duidelijk meer dan dat.

Jade negeerde de onuitgesproken woorden die tussen hen

in leken te hangen en stond recht. Een teleurgestelde Pudding volgde haar naar de deur van haar kantoor.

‘Ik heb een halfuur pauze voor mijn laatste cliënte komt. Heb jij ook graag een kopje koffie?’

Martijn knikte.

Eigenlijk vond ze de koffie op kantoor niet te drinken, maar het gaf haar een excuus om de ruimte even te verlaten. Want binnen minder dan een halfuur zou de volgende vrouw voor haar deur staan. Met een volgend verhaal. Jade wreef door haar ogen en bedacht te laat dat ze vanochtend een nieuw oogschaduwpalet getest had en dat ze ondertussen haar zorgvuldig aangebrachte laagje ‘soft peach’ waarschijnlijk tot aan haar wenkbrauwen had uitgeveegd.

Ze had geen spijt van haar keuze om samen te werken met Martijn. Ze had geweten dat het de juiste beslissing was zodra hij haar de vraag gesteld had. Zijn praktijk groeide en hij kon de toestroom aan cliënten niet meer alleen aan. En aangezien Jade haar oude studiegenoot eerder al had toevertrouwd dat ze niet van plan was om voor eeuwig als gerechtspsycholoog te blijven werken, had Martijn meteen aan haar gedacht.

Hij kreeg vaak vrouwen over de vloer die in ongezonde relaties zaten en die moeite hadden om met hun partner te breken. Dat was hoe hij zijn verhaal gestart was, en Jade vroeg zich af hoeveel Martijn wist. Of hij nu bewust over het onderwerp begonnen was of niet, het was in ieder geval wel het argument geweest waarmee ze zichzelf overtuigd had om de stap te zetten en met hem in zee te gaan. En hoewel elk gesprek met cliënten haar aan haar eigen verleden deed denken, was ze nog steeds zeker van haar stuk.

Ze kieperde een stevige schep suiker in het kopje van Martijn en deed een scheutje melk in haar eigen koffie. Hoe

haar collega zijn figuur kon behouden met alle suiker die hij dagelijks naar binnen werkte, bleef haar een raadsel. Voorzichtig liep Jade met de veel te volle kopjes terug naar haar kantoor.

Ze hoorde hem op een zeemzoet toontje tegen Pudding praten en zette zijn koffie op het kleine tafeltje naast de zetel.

‘Praat je zo ook tegen de mensen die in je zetel zitten? Want dan snap ik dat ze liever naar mij komen.’

Martijn pakte de doos met papieren zakdoekjes stevig beet en mikte op Jades hoofd.

‘Ik probeer hem alleen maar wat rustiger te krijgen, want na een paar uur bij jou is hij helemaal opgejuind.’

Jade raapte de doos op, die haar hoofd maar net gemist had, en zette ze opnieuw op de tafel. Ze keek naar de lichtbruine vlekken op de rug van de labradoodle en zuchtte.

‘Het is een wonder dat die hond nog haar op zijn lijf heeft staan.’

Pudding had oorspronkelijk een gecertificeerde therapiehond moeten worden, maar was op het laatste nippertje toch afgekeurd. Jade begreep niet waarom, maar was vooral blij dat hij uiteindelijk bij Martijn terecht was gekomen. Veel van hun cliënten vonden troost in zijn zachte vacht. Eigenlijk was hij van Martijn, maar Pudding ging naar waar hij nodig was. Sommige mensen waren blij dat ze zich konden focussen op het aaien van de hond terwijl ze moeilijke herinneringen naar boven haalden. Anderen hadden liever niet dat Pudding aan hun voeten lag tijdens hun sessie.

Martijn fronste.

‘En we zijn weer bij het onderwerp van de zware sessies beland’, concludeerde hij.

Jade beet op haar lip. Martijn had gelijk. En deze keer had ze het gesprek zelf in die richting gestuurd. Misschien had ze hier meer nood aan dan ze zelf dacht.

‘Ik had gehoopt dat ik me nuttiger zou voelen door met de slachtoffers te werken.’

Martijn nipte van zijn koffie, maar wachtte geduldig tot ze verder sprak. Ze wist dat het een psychologische truc was, maar dat wilde niet zeggen dat het niet bij haar werkte.

‘Op mijn vorige job was ik telkens te laat. Wanneer ik aan een zaak werkte, waren er al mensen gekwetst. Ik denk dat ik gewoon hoopte dat dit anders zou zijn. Dat ik mensen zou kunnen helpen helen.’

Ze snoof.

‘Klinkt dat naïef?’

Martijn schudde zijn hoofd. ‘Als je hier elke dag vrolijk door het kantoor zou walsen, had ik me meer zorgen gemaakt. De mensen die naar hier komen, hebben nood aan hulp. Een gesprek kan voor hen meer betekenen dan je je realiseert. Het is niet omdat je zelf niet meteen resultaten ziet, zoals een cliënt die een foute relatie afbreekt of iemand die van job verandert, dat je die persoon niet geholpen hebt. Verandering vraagt tijd en het enige dat wij kunnen doen, is de mensen die naar ons komen ondersteunen.’

Hij had het netjes in de plooiën van zijn pleidooi verwerkt, maar het was Jade niet ontgaan dat hij specifiek naar foute relaties verwees.

Ze voelde haar mondhoeken kort naar boven trekken, maar het was een trieste glimlach.

‘Heb je in mijn agenda gekeken welke afspraken ik vandaag had?’ vroeg ze luchtig.

Martijn antwoordde serieus. ‘We delen eenzelfde wachtkamer, Jade. Ik zie heus wel wie daar zit. Trouwens, Nadia en Elodie zijn allebei ook al enkele keren bij mij geweest.’

Jade kon haar verbazing niet verbergen en merkte dat Martijn dat ook zag.

‘Niet recent,’ verklaarde hij, ‘maar wel enkele jaren terug.’

Ik heb je niets gezegd, omdat ik wilde dat je met een frisse blik naar hun situatie zou kijken.'

Jade probeerde haar irritatie weg te duwen. Martijn had gelijk. De mensen die bij haar over de vloer kwamen, hadden het recht op haar onverdeelde aandacht en haar objectieve analyse. Elke invloed van haar collega zou haar in een bepaalde richting kunnen sturen en ze wist dat dat niet de beste manier van werken was.

'Nu ze echter al een tijdje bij jou in therapie zijn, wil ik wel dat je weet dat ik er voor je ben. Als je nood hebt aan iemand met wie je kunt overleggen, staat mijn deur voor je open', voegde hij eraan toe.

Hij had het niet alleen over hun cliënten en dat wisten ze allebei. De stilte werd doorbroken door een gedempte dreun en zowel Martijn als Jade richtten hun aandacht op de gesloten deur die naar de gang leidde. Pudding had zijn snuit met volle kracht tegen de deur gebeukt, in de hoop dat die open zou zwaaien. De hond keek ongeduldig naar achteren en Martijn stond op, terwijl hij zijn lege kopje koffie nam.

'Ik denk dat je volgende cliënt er is.'

Hij klopte bemoedigend op haar schouder en trok de deur naar de gang open. Jade hoorde hem op vriendelijke toon goeiedag zeggen tegen Sandra en ze haalde diep adem.

Het is niet omdat je niet meteen resultaten ziet, dat je die persoon niet geholpen hebt. Ze echode de woorden van Martijn tegen zichzelf terwijl ze haar kopje koude koffie naar de keuken bracht en in de gootsteen goot.

Mortsel, maandag 28 februari, 16.12 uur

Anthony fronste toen hij op het scherm zag hoe Margot met een dienblad waar vier kommen soep op balanceerden tussen de tafeltjes door manoeuvreerde.

Vroeger kwam Margot bijna nooit uit de keuken, maar de laatste weken had hij haar al verschillende keren voorbij de camera zien lopen. De camera die hij er zelf vier jaar eerder had geïnstalleerd. Op vraag van Hilda, de eigenaresse van De Pistolet, natuurlijk. Maar het had hem wel verdomd goed uitgekomen. Margot wist dat hij de camera gehackt had. Hij had het scriptje dat hij geschreven had om de beelden te kunnen onderscheppen bewust laten draaien terwijl zij thuis was. Het had iets meer dan drie dagen geduurd, maar plots had het script, dat willekeurige wachtwoorden genereerde, de encryptie van het beveiligingssysteem kunnen omzeilen. En toen hij eenmaal binnen was, bleef het achterpoortje voor hem open. Wanneer hij op kantoor aan het werk was, liet hij de livefeed openstaan. Op zijn kleinste scherm, dat zo gericht was dat iemand die zijn bureau binnenkwam niet kon zien wat erop stond. Als hij bij klanten was, kon hij nog steeds volgen via zijn smartphone en hij maakte Margot duidelijk dat hij dat ook effectief deed. Kleine opmerkingen over details van haar werkdag zorgden ervoor dat ze niet buiten de lijntjes kleurde.

Dat zou ze hoe dan ook niet doen, daar was hij van overtuigd, maar onder het motto *'better safe than sorry'* hield hij haar toch goed in de gaten.

En dus keek hij toe hoe ze onhandig de kommen van haar dienblad haalde en bijna een lading hete soep in de schoot van een van haar klanten goot toen het dienblad even uit balans raakte.

Dom van Hilda, om haar uit de keuken te halen.

Zware voetstappen op de gang waarschuwden hem dat Yves zijn richting uit kwam, en snel klikte hij Margot weg.

‘Anthony...’

Yves hijgde en leunde tegen de deurpost. Anthony’s kantoor was boven, als enige. Naast hem was nog een vrije ruimte, maar voorlopig was er geen budget om een extra werkracht aan te nemen. Momenteel stond er een tafel, een set stoelen en een grote archiefkast in de kamer, die gebruikt werd als vergaderruimte of als plek waar de installateurs hun papierwerk konden stockeren.

Yves fronste.

‘Moest jij niet al lang weg zijn? Ik dacht dat jij om halfvijf een afspraak had?’

Anthony haalde zijn schouders op. Hij moest zich inhouden om niet te zeggen dat Johan Versmissen, die een offerte had aangevraagd voor securitycamera’s aan zijn loods met bouwmaterialen, gerust een minuut of tien op hem kon wachten. Hij wist dat Yves het belangrijk vond om elke klant te behandelen alsof die hun belangrijkste bron van inkomsten was. Yves vond wel meer dingen belangrijk die Anthony geen bal konden schelen.

‘Ik was net aan het afsluiten. Ik heb Versmissen alvast laten weten dat ik iets later zou zijn.’

Het was een flagrante leugen, maar zijn baas leek er genoeg mee te nemen.

‘Oké, goed. Bekijk jij morgenvroeg als eerste werk de twee nieuwe aanvragen die in de algemene mailbox zitten? Sieg heeft het te druk, dus het zou kunnen dat je de installatie zelf moet regelen.’

Hij liet de deurpost los en verdween al half in de gang.

‘Merci, hé, Anthony!’

Anthony klemde zijn kaken op elkaar. Hij haatte het wanneer Yves hem naar klanten stuurde om de camera’s zelf te

installeren. Hij had hard genoeg gewerkt om zijn plaats op kantoor te verdienen en hij vond het verschrikkelijk dat zijn baas hem telkens weer een trede naar beneden duwde en hem de kuttaken liet doen waar Sieg geen zin in had.

Harder dan nodig klapte hij zijn laptop dicht en trok hij alle kabels uit de poorten, zodat hij zijn computer in zijn rugzak kon steken.

Zoersel, maandag 28 februari, 18.39 uur

Voorzichtig goot ze het eierroommengsel in de hoge pan waarin ze haar aardappelblokjes, spek en prei gaar had gestoofd. Anthony zette zich neuriënd aan tafel. Hij was haar komen halen op haar werk en had heel de weg terug luidkeels meegezongen met de playlist die door de boxen knalde. Zonder dat ze erom had moeten vragen, was hij op weg naar huis bij de supermarkt gestopt om inkopen te doen voor het avondeten.

Met een houten lepel mengde ze de ingrediënten van haar quichevulling en schepte ze de inhoud van de pan in de met bladerdeeg beklede vorm.

‘Hoeveel graden?’ vroeg Anthony haar, zijn vinger alvast klaar op de knopjes van de oven.

‘Honderdtachtig’, antwoordde ze.

Margot vervloekte zichzelf dat ze er zelf nog niet aan gedacht had om de oven aan te zetten. Ze mocht zichzelf gelukkig prijzen dat Anthony in een goede bui was, anders had hij Igor binnengelaten en had ze zich heel de avond boven moeten verschuilen voor die kwijlende griezel. Zelfs na al die jaren scheen het beest niet te beseffen dat Margot al doodsangsten uitstond wanneer hij nog maar naar haar keek.

Alsof de oven zijn best wilde doen om haar dag niet te

verpesten, piepte hij sneller dan normaal als teken dat hij voorverwarmd was. Ze schoof de quiche op de middelste rooster en keek bedremmeld naar de tafel, die ze net zelf volledig gedekt had, maar waar nu ook royaal gevulde wijnglazen op stonden.

Anthony zat op zijn vaste plek en er speelde een glimlach om zijn lippen. Zijn blik was vastgelijmd aan het scherm van zijn smartphone, maar hij wapperde ongeduldig met zijn vrije hand als teken dat ze tegenover hem moest gaan zitten. Toen ze zat, draaide hij zijn telefoon met zichtbare tegenzin met het scherm naar beneden en keek hij haar aandachtig aan.

Margot begon zich net ongemakkelijk te voelen, toen hij uiteindelijk toch zijn wijnglas vastnam en het met opgetrokken wenkbrauwen in de lucht hield.

Aarzelend pakte ze haar eigen glas vast en tikte ze ermee tegen dat van Anthony, die daar genoeg mee leek te nemen en de helft van zijn glas naar binnen goot.

‘Veel soep gemaakt vandaag?’ vroeg hij haar schijnbaar achteloos.

Maar het was niet echt achteloos, verre van zelfs. Margot wist dat hij haar in de gaten hield. Niet alleen thuis, maar ook wanneer ze aan het werk was. Sinds er een camera in De Pistolet hing, was ze nergens nog gerust. Bijna nergens. Want in de keuken had Hilda geen camera’s laten installeren. Gelukkig.

Oorspronkelijk was Margot als student aangenomen om de broodjes af te bakken en snacks te frituren, maar gaandeweg was de kaart bij De Pistolet uitgebreid en had Hilda ontdekt dat Margot niet zo onhandig in de keuken was als ze op het eerste gezicht leek. Haar pastinaaksoep met pancetta was elke winter een topfavoriet onder de klanten en tijdens de middagpauze zakten werknemers van omliggende bedrijven vaak

af voor haar beroemde Croque De Pistolet. Margot stond dan ook voornamelijk in de keuken en kwam enkel de zaak zelf binnen om de warme gerechten te serveren wanneer Elisa er niet was. Elisa was de dochter van Hilda en werkte ook in de broodjeszaak, tot ze recent haar opleiding als verpleegkundige was gestart. Margot had een steek van jaloezie gevoeld toen Elisa kwam vertellen waarom ze zou stoppen, maar had die snel weer weggeduwd. Het was haar eigen schuld dat ze haar studies stopgezet had. Anthony had gelijk gehad. De opleiding was te hoog gegrepen voor haar en ze kon zich beter nuttig maken op een plek waar haar werk geapprecieerd werd. Want Hilda apprecieerde haar echt. Ze had haar de laatste tijd zelfs aangemoedigd om wat meer in de zaak te komen om de gerechten op te dienen. Enkel door het te doen, zou ze het leren. En ze had nog veel te leren. Tot nu toe was er nog niets op de grond beland, maar het had al vaak niet veel gescheeld. Blijkbaar was dat ook Anthony niet ontgaan.

Margot nam een grote slok van haar witte wijn.

‘Viel wel mee’, zei ze behoedzaam.

Anthony keek haar lang aan en ze vroeg zich af wat hij nog meer gezien had op de beelden. Mentaal speelde ze heel haar werkdag opnieuw af, maar er was niets dat eruit sprong.

Haar glas was bijna leeg toen de oven luid piepend aangaf dat de quiche klaar was. Voor ze recht kon staan, had Anthony hun avondeten al van de rooster geplukt en op een veel te kleine onderlegger op de tafel gezet. Hij kwakte een aanzienlijke portie op haar bord en een nog grotere op het zijne, waarna hij de hete quiche meteen naar binnen begon te werken.

Margot voelde haar oogleden zwaar worden, maar dwong zichzelf om haar mes en vork vast te nemen en op zijn minst een paar happen te eten. Het zou hem op de zenuwen werken als ze niet zou eten.

Uiteindelijk at ze de helft van haar bord leeg, en ze keek moedeloos naar de stapel afwas die nog op het aanrecht stond.

‘Die loopt niet weg’, las Anthony haar gedachten. ‘Ik heb de indruk dat je een zware werkdag achter de rug hebt. Zou je niet beter in bed kruipen? Het is nog maar maandag en je moet nog een hele week mee.’

Zijn welwillendheid had alarmbellen bij haar moeten doen afgaan, maar ze was te uitgeput om na te denken over zijn achterliggende motieven.

‘Ja, ik denk dat ik maar gewoon ga slapen’, zei ze daarom. Anthony knikte haar goedkeurend toe.

Zoersel, maandag 28 februari, 20.14 uur

Haar hoofd voelde wazig, maar Ella beseftte meteen dat er iets niet klopte toen ze wakker werd. Haar nek deed pijn en ze zat in een onnatuurlijke houding. Ella viel nooit zittend in slaap. Meer nog, ze lag meestal nog uren te woelen in bed vooraleer ze eindelijk effectief in slaap raakte. Gealarmeerd schoot ze overeind. Of dat probeerde ze toch. Haar handen weigerden dienst en ze schudde haar hoofd om haar gedachten helder te krijgen.

Doe je ogen open, maande ze zichzelf aan. Het was een simpele taak, maar om de een of andere reden slaagde ze er maar niet in om haar ogen lang genoeg te openen, zodat ze kon kijken wat er aan de hand was. Ze stopte met wroeten en hoorde haar eigen gehijg, dat haar vreemd in de oren klonk. Ver weg, alsof het geluid door iemand anders geproduceerd werd. Wakker worden was sowieso niet haar favoriete moment van de dag, maar het was nog nooit eerder zo uitputtend als nu. Ella dwong zichzelf om enkele keren diep adem te halen en muisstil te blijven zitten. Want ze zat effectief neer, en het

was niet in de comfortabele fauteuil die ze recht voor haar televisie had geïnstalleerd. Ze wiebelde voorzichtig en voelde hoe haar achterwerk stijf geworden was door op de harde, houten stoel te zitten.

Ik zit hier dus al wel even.

Geconcentreerd probeerde Ella haar ogen opnieuw open te krijgen, maar haar oogleden zakten telkens weer naar beneden. De ruimte waarin ze zich bevond flitste elke keer kort voorbij, maar het lukte haar niet om haar omgeving te plaatsen. Haar hoofd hing naar beneden en vanuit haar ooghoeken zag ze de betonnen vloer. Gepolierd, zoals de vloer in de garage bij haar appartement. Zelf had ze geen wagen en deed ze alles met de fiets. In Mortsel was dat sowieso sneller, daar stond je hoe dan ook stil als je met de auto vertrok.

Ze wilde over haar gezicht wrijven om zichzelf wakker te krijgen en haar oogleden omhoog te trekken, maar een ruw touw sneed in haar polsen.

Shit, dit klopt niet.

De adrenaline die door haar lijf schoot nu ze besepte dat er iets grondig mis was, zorgde ervoor dat ze haar hoofd lang genoeg kon opheffen om rond te kijken. Ze zat op een houten stoel. Niet alleen haar handen waren achter haar rug vastgebonden, ook haar voeten werden met een strakke knoop tegen de stoelpoten gedwongen.

Ella's ademhaling versnelde en ze stond zichzelf toe om haar ogen enkele seconden te sluiten om op krachten te komen.

Ze probeerde haar gedachten te ordenen, maar hoe hard ze ook haar best deed, ze kon zich niet herinneren hoe ze hier terechtgekomen was. De knopen aan haar handen zaten net zo strak als die aan haar benen en Ella voelde paniek over zich heen golven.

Oh God, ik zit vast.

Ze slikte.

Iemand heeft mij dit aangedaan. Denk na, Ella. Je moet hier weg.

Haar eigen aanmoedigingen hielpen haar bij een nieuwe poging om haar omgeving in zich op te nemen. De ruimte was klein en de muren bestonden uit grijze betonblokken. Ze kreeg haar hoofd niet ver genoeg opgeheven om naar het plafond te kijken, maar het rook er muf, alsof het er vochtig was.

Een kelder. Ik zit opgesloten in een kelder.

De trap aan de overkant van de kamer bevestigde haar vermoedens. De mist in haar hoofd leek langzaam op te trekken en verwilderd draaide ze haar hoofd van links naar rechts. De stoel waarop ze zat stond met de rugleuning naar de muur gericht. Als ze naar achteren zou hangen, kon ze met haar hoofd bijna de muur raken. Naast haar stond een groot whiteboard, met enkele foto's erop. Vanuit haar positie kon ze onmogelijk zien wat er op de foto's stond, want het bord stond zo gedraaid dat iemand die via de trap afdaalde het meteen kon zien.

Ze verstijfde.

Aan het plafond, vlak naast de trap, hing een camera. Het soort dat ook in winkels hing, om diefstal te voorkomen. Of om op zijn minst de minder bekwame dieven af te schrikken. Het ding zag er gloednieuw uit.

Welke gek heeft nu in godsnaam een camera in zijn kelder hangen?

Elke vezel in haar lijf schreeuwde dat ze moest vluchten, dat ze moest proberen om hier zo snel mogelijk weg te raken. Ze gaf opnieuw een ruk aan de touwen die haar polsen aan elkaar bonden.

Juist ja, de gek die vrouwen in een kelder vastbindt.

Het stemmetje in haar hoofd begon steeds paniekeriger

te klinken en Ella wist dat ze naar haar instinct moest luisteren. Ze deed een poging om haar benen los te trappen, maar besefte meteen dat dat niets zou uithalen. Haar adem stokte. Hyperventilerend zou ze nooit diep genoeg kunnen inademen om luid te kunnen roepen. Ze ging met haar tong over haar lippen en probeerde tevergeefs om haar ademhaling onder controle te krijgen.

Niet zeker wat ze anders nog kon doen, begon Ella woest van links naar rechts te bewegen, zo hard als de touwen toelieten. Er kwam beweging in de stoel en toen ze uiteindelijk tegen de grond knalde, klonk het geluid van hout op beton schrikbarend luid. Ze hield haar adem in, bang dat het lawaai haar ontvoerder zou waarschuwen. Het bleef lang stil, en toen Ella zeker was dat er niemand zou komen, probeerde ze opnieuw om haar polsen los te wringen.

Ze wist niet hoelang ze daar al lag, op haar zij op de grond, haar rechterbeen een stukje in de lucht, nog steeds vastgeknoot aan de stoelpoot. De touwen sneden in de huid van haar onderbeen en haar voet begon te tintelen. Haar haren waren in haar gezicht gevallen en ze blies om ze uit de weg te hebben. Net toen ze begon te twijfelen of het wel nuttig was geweest om de stoel om te gooien, zag ze een spijker op de grond liggen. Hij was klein en had net buiten haar gezichtsveld gelegen, maar op het moment dat ze met haar hoofd geschud had om haar haren uit haar ogen te krijgen, was de spijker haar opgevallen. Als ze erin zou slagen om een kwartslag te draaien, en haar schouder zo zou wringen dat ze met haar bijeengebonden handen tot aan de vloer zou raken, kon ze proberen om de touwen aan haar polsen los te krijgen.

Ella wilde net aan haar missie beginnen toen de deur bovenaan de trap openvloog.

Een slanke man met donkerbruine krullen kwam op zijn dooie gemakje de trap afgelopen.

‘Zo is het wel genoeg geweest, lijkt mij’, zei hij smalend toen hij eenmaal voor haar stond.

Ella voelde tranen uit haar ogen rollen en dwars over haar gezicht lopen, tot ze op de betonnen vloer drupten waar haar hoofd op rustte.

Ze was te laat.

2

Zoersel, maandag 28 februari, 20.27 uur

Anthony keek toe hoe de vrouw verdwaasd haar hoofd probeerde op te heffen en het telkens weer naar beneden liet knikken. Ze was langer out geweest dan hij verwacht had, maar hij had dan ook nog nooit eerder ketamine gebruikt. Het was een impulsaankoop geweest, maar tegelijk ook niet. Hij had geweten dat hij iets nodig zou hebben om de vrouwen stil en buiten westen te houden. Zeker wanneer de kans bestond dat ze in de buurt van Margot zouden komen. Hij had alleen niet gedacht dat hij het zo snel al nodig zou hebben.

Nico had gegrijsd toen hij zijn lijstje had opgesomd, maar had verder geen vragen gesteld. Het was een van Nico's positieve eigenschappen. Zolang je een pak geld in je handen hield, hield hij zijn nieuwsgierigheid binnen de perken. De slaappillen had Anthony ooit nog al besteld, maar de ketamine was nieuw.

'Vloeibaar of poeder?' had Nico zakelijk gevraagd, terwijl hij de koffer van zijn donkerblauwe Volkswagen Golf open-trok.

Hij had om zich heen gekeken, maar het pleintje was verlaten. Anthony had ongeduldig 'vloeibaar' geantwoord en Nico had hem een set benodigdheden in zijn handen gedrukt. Anthony had de spullen niet goed bekeken voor hij ze bij zijn laptop in zijn rugzak stak. Nico was eerlijk. Of toch zo eerlijk als drugsdealers konden zijn.

‘Tien benzo’s en een flesje Special-K’, had Nico opgesomd, terwijl hij zijn blik over Anthony’s lichaam liet gaan. Niet goedkeurend, maar op een onderzoekende manier.

‘Zeker genoeg voor twintig dosissen. Meer en je belandt misschien in een *k-hole*. Zeker als het je eerste keer is. Best zorgen dat je zit of ligt.’

In een *k-hole* belanden was exact waar Anthony op gehoopt had. Niet voor zichzelf, maar wel voor haar. Wie ze zou zijn, had hij op dat moment nog niet geweten, maar hij had eerder wel al opgezocht hoeveel ketamine hij via een injectie moest toedienen om ervoor te zorgen dat ze zich koest zou houden achter in zijn busje. Want hij zou sowieso al erg laat zijn om Margot op te pikken, en hij hield er niet van dat ze na haar shift nog op haar werk bleef plakken. Te veel ruimte voor persoonlijke gesprekken.

Nadat hij een briefje van vijftig euro in Nico’s handen had geduwd en een laatste keer om zich heen had gekeken, was hij richting Versmissen gereden. Hij was er bijna een uur te laat aangekomen, maar had innemend gelachen en zijn handen verontschuldiging omhooggehouden. Hun gesprek was kort geweest. Zijn avondplannen, die als een mentale wortel voor zijn neus bungelden, waren de belangrijkste reden dat hij het hielenlikken nog had kunnen opbrengen.

Na bijna een maand was hij eindelijk klaar. Hij had niets aan het toeval overgelaten. Ze was echt terug, daar had hij zich van vergewist. Vervolgens had hij zijn door woede gevoede fantasieën omgezet in concrete plannen. Ze zou boeten voor haar terugkeer, voor de arrogantie die van haar afstraalde elke keer als ze De Pistolet binnenkwam. En dat deed ze belachelijk vaak, alsof ze zout wilde strooien in de wonde die door haar komst brutaal opengereten werd.

Anthony merkte dat zijn handen trilden en dwong zich-

zelf om opnieuw te focussen op zijn grote scherm, waarop de roodharige vrouw inmiddels haar stoel omvergegooid had.

Het was zo gemakkelijk geweest om haar in zijn busje te trekken. Het schemerde al toen hij haar zag. Haar rode krullen stuiterden op en neer op de dikke, gebreide sjaal die deels in haar winterjas gepropt zat toen ze een schijnbaar doodlopende kasseiweg indraaide. De straat was verlaten, dus voor hij zich kon bedenken, zorgde hij dat hij haar inhaalde en kwam hij aan het einde van de weg tot stilstand. Hij stapte uit en deed alsof hij hulpeloos om zich heen keek. Om het effect te versterken, krabde hij op zijn hoofd.

‘Juffrouw’, riep hij toen de fietsster dichterbij kwam. ‘Ik geloof dat ik niet ben waar ik moet zijn. Mijn gps stuurt me telkens deze straat in, maar ik kan het huisnummer niet vinden.’

De vrouw stopte, wierp een blik op het logo op de bodywarmer die hij had aangetrokken om betrouwbaarder over te komen en glimlachte. ‘Waar moet je zijn?’

En toen ging het snel. En zo gemakkelijk. Alsof het zo had moeten zijn.

Na een gespeelde aarzeling had hij de deur van de laadruimte van zijn bestelwagen geopend en gedaan alsof hij een dossier van een klant zocht. In werkelijkheid had hij het rood-zwarte zakmes dat hij speciaal voor deze gelegenheid gekocht had, vastgenomen en in een vloeiende beweging tegen haar keel gedrukt. Hij had haar zelfs de kans niet gegeven om te roepen en had haar meteen mee in zijn busje getrokken, waar hij de zorgvuldig klaargelegde spuit ketamine in haar arm geramd had. De naald prikte vlot door de stof van haar bomberjack, met het geluid van een knallend luchtzakje in een vel bubbelpastic. Hij wist dat hij haar nog even in bedwang moest houden, omdat de drugs niet meteen zou-

den werken, maar de vrouw in zijn armen leek verstijfd van angst. Anthony was niet zeker of het kwam door de schok, of door het mes dat hij nog steeds tegen haar keel gedrukt hield.

Na een paar minuten was haar lichaam beginnen te ontspannen en was ze scheefgezakt. Hij had haar een duw gegeven, maar toen ze ook daar niet op reageerde, had hij besloten dat het veilig genoeg was om te vertrekken naar Brecht. Haar fiets zette hij voorzichtig tegen de gevel, zonder hem op slot te doen. Hij had haar telefoon uit haar jaszak genomen en samen met haar handtas onder de snelbinder van de fiets gepropt. De buurt kennende, zouden zowel de fiets als de andere spullen binnen het uur gestolen zijn. En zelfs al zou de politie de fiets hier vinden, dan nog zou hij dankzij zijn handschoenen geen vingerafdrukken achterlaten.

De vrouw in zijn laadruimte had allicht gedacht dat de handschoenen bij zijn uniform hoorden en had zich er verder geen vragen bij gesteld.

Dom wicht.

Hij had de Ford in achteruit gezet en was richting De Pistolet vertrokken. Vlak voor hij Margot ophaalde, had hij de vrouw nog een dosis ketamine bijgegeven. Volgens verschillende websites die hij vooraf geraadpleegd had, werkte ketamine niet verschrikkelijk lang, en hij wilde voorkomen dat zijn prooi lawaai begon te maken en Margot op die manier kon waarschuwen.

Maar dat bleek dus uiteindelijk nergens voor nodig te zijn, want de rosse stoeprut had bijna heel de avond verdoofd in de stoel gehangen. Tot zijn grote frustratie. Hij had aan tafel meerdere keren de feed op zijn smartphone gecheckt. Het was een opluchting geweest toen Margot eindelijk in bed kroop en hij de beelden op zijn vaste pc kon bekijken. Even had hij gevreesd dat het beeld bevroren was, of dat zijn dosis ketamine te hoog was geweest, maar toen hij haar eindelijk

op een groot scherm kon zien, zag hij haar borst nog zachtjes op en neer gaan.

Mooi, want ik ben nog lang niet klaar met jou.

Haar hoofd bewoog opnieuw, maar ze moest haar poging om om zich heen te kijken al gauw weer staken.

Hij klikte het venster toe en stond op. Een zinderend gevoel van verwachting deed hem grijnzen en hij omklemde het rood-zwarte mes dat in zijn broekzak zat.

Showtime.

Hij luisterde een laatste keer onderaan de trap of Margot wel degelijk in een diepe slaap gesukkeld was. *Absolute stilte. Ideaal.*

Het was koud buiten, maar Anthony merkte er weinig van. Met grote passen beende hij naar de losstaande garage. Zijn adem vormde witte wolkjes. Hij moest even wringen om de sleutel in het slot te krijgen. Gehaast trok hij de deur achter zich dicht. Niet om de koude buiten te houden, want zelf voelde hij zijn binnenste branden van verwachting en de vrouw in de kelder zou binnen een paar minuten nog weinig geven om haar omgevingstemperatuur.

Het hangslot van de deur naar beneden was nieuw en het sleuteltje draaide vlotjes rond. Anthony had het slot er zelf gehangen, door haken vast te maken in de deur en het deurkader en daar de metalen ketting door te halen.

Hij had geen zin gehad om aan een nieuwsgierige slotenmaker uit te leggen waarom hij een nieuw slot nodig had op de kelderdeur in zijn garage.

Hij liep zo traag als hij kon opbrengen naar beneden, want hij wilde dat ze hem zou zien, dat de hoop in haar ogen zou doven wanneer hij eindelijk voor haar zou staan.

‘Zo is het wel genoeg geweest, lijkt mij.’

De vrouw kneep haar ogen dicht en staakte haar pogingen

om zich los te wringen. Anthony pakte haar bij haar schouders beet en trok haar met een ruk overeind.

Ze hield haar ogen halsstarrig gesloten en draaide haar hoofd van hem weg.

‘Kijk me aan’, beval hij haar.

De vrouw deed alsof ze hem niet hoorde.

‘Doe godverdomme je ogen open’, bulderde Anthony.

Ze kromp ineen en kneep haar lippen stijf op elkaar, alsof ze bang was dat er een snik zou ontsnappen als ze dat niet deed.

Anthony ergerde zich aan haar ongehoorzaamheid en liet zijn vingers in zijn broekzak glijden. Het metaal was inmiddels opgewarmd door zijn eigen lichaamstemperatuur en het gewicht in zijn handen deed hem kalmeren. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn om haar hete bloed over zijn handen te voelen stromen en zijn adem stokte bij de gedachte. Voor hij het goed en wel besepte, had hij het lemmet van het mes voor de tweede keer die dag tegen de keel van de vrouw gedrukt.

Nu vlogen haar ogen wel verwilderd open en in haar blik zag Anthony pure angst.

Hij had verwacht dat het hem zou opwinden, maar het was helemaal fout. Haar ogen waren staalblauw en zwarte strepen mascara ontsierden haar veel te bleke gezicht. Van dichtbij zag hij dat ze sproeten had.

De vrouw leek duidelijk niet te begrijpen waarom hij aarzelde, want in een poging om zichzelf te redden, begon ze te smeken.

‘Alsjeblieft. Ik weet niet wat ik fout gedaan heb, maar als je me laat gaan, zal ik tegen niemand zeggen dat je me hebt vastgebonden.’

Ze sprak tegen zijn kin, alsof ze bang was om hem aan te kijken. Maar hij had haar ogen gezien, en nu hij wist dat het plaatje niet klopte, kon hij er niet meer omheen.

De vrouw haalde schokkerig adem en snuften. Haar neus zat vol snot en Anthony walgde van het pruttelende geluid. Van haar.

Hij zette twee stappen achteruit en griste een rol zwarte tape van de grond. Hij scheurde er verschillende stukken van eenzelfde lengte af. De tape was smal, maar het zou voldoende zijn.

‘O, nee, alsjeblieft. Ik zal doen wat je vraagt, maar laat me gewoon gaan’, jammerde het snotterende hoopje ellende.

Vol walging trok hij aan haar haren, zodat haar gezicht naar het plafond gericht was. Hij plakte het eerste stuk tape over haar linkeroog. Van het midden van haar voorhoofd over haar oog tot aan haar oor. Het tweede stuk plakte hij in de andere richting, zodat er een zwart kruis over haar ene oog getekend stond.

De vrouw jammerde verder, nog steeds niet in staat om luid te roepen vanwege de sluimerende effecten van de injecties ketamine die hij haar toegediend had.

Hij deed hetzelfde met haar rechteroog toen de vrouw begon te bibberen. Misschien had ze dan toch last van de koude. Niet dat het Anthony iets kon schelen.

Hij deed enkele stappen naar achteren om zijn werk te bewonderen en zag hoe de vrouw haar hoofd draaide, zodat haar oor naar hem gericht was. Ze wilde horen waar hij naartoe ging, zodat ze op tijd zou weten wanneer ze zich schrap moest zetten voor een klap. Hij keek naar haar handen, die ze tot vuisten gebald had.

Ze wilde vechten? Zijn bovenlip krulde omhoog. Dan kon ze vechten.

Met het mes, dat hij nog steeds krampachtig vastgeklampt hield, sneed hij in één vlotte beweging de touwen aan haar benen los. Hij zag hoe de ademhaling van de vrouw versnelde. Er liep snot over haar bovenlip en hij moest moeite doen om